

ВАСИЛЬ
ДІДЕНКО

ДЗВОНЯТЬ
КОНВАЛІЇ

КНИГА ДОЛЖНА БЫТЬ
ВОЗВРАЩЕНА НЕ ПОЗДНЕ
УКАЗАННОГО ЗДЕСЬ СРОКА

Колич предыд. выдач _____

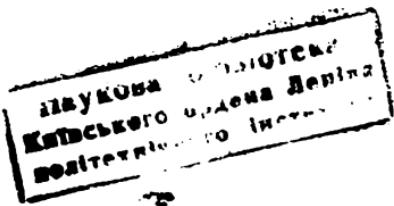
ДЗВОНЯТЬ КОНВАЛІЇ

Поезії

ВАСИЛЬ ДІДЕНКО

ВИДАВНИЦТВО
ЦК ЛКСМУ
«МОЛОДЬ»
КИЇВ 1972

✓ У2
Д44

7-3-3
731-724

15
Ф
14
13
12
11

У

* * *

В широкі гони, а не в Топики
Ви йшли у весен течії,
Степовики — сонцепоклонники,
Механізатори мої.

Сама-бо нива не врожайтесь,
Як серця труд не зогріва.
Душою щедрою ввижаетесь
Вам далеч мрійна степова.

Ви дню всміхались ясновродому,
З долоні пивши і з ковша.
І гордо знов мені від подуму,
Що я — із вашого коша.

ПАРТІЙ

Партіє — світу нового керманичу!
Дії мільйонів тобою народжені.
Маєш ти силу могутню, нев'янучу,
Нас ведучи у дороги несходжені.

Садом розкішним пустеля взеленена,
Морем новітнім далеч хлюпочеться.
З думами партії, з правою Леніна,
Наче із сонцем, жити нам хочеться.

Партіє — нашого щастя глашатая!
Нам же до тебе завжди горнутися,
Ворога стріти люттю-відплатою,
В леті звитяжнім орлом стрепенутися.

Садом розкішним пустеля взеленена,
Морем новітнім далеч хлюпочеться.
З думами партії, з правою Леніна,
Наче із сонцем, жити нам хочеться.

* * *

Хай роки й накажуть сивіти
Меї у життєвому леті —
Як добре, що родяться діти
На нашій зеленій планеті!

Як добре, що скарб найдорожчий
Несе ім прийдешнє у спадок.
Бий камінь і жито вирощуй —
«Спасибі», — промовить нащадок.

Як добре за плottю і кров'ю
У дітях себе упізнати.
Вони ж бо, напевно, з любов'ю
Захочуту батьків пригадати.

Слова мої — листя без гілки,
Та радість у грудях — озерцем:
Як добре, що мову сопілки
Й сини розумітимуть серцем!

Хай роки й накажуть сивіти
Мені у життєвому лєті—
Як добрє, що родяться діти
На нашій зеленій планеті!

УКРАЇНО МОЯ

1

Україно моя! З діда-прадіда рідна,
Перевита барвінком і хмелем земля —
Історична красо, не лише краєвидна,
Не лише романтична, а й латана, бідна.
Не вмира Кармелюк, а у ката стріля.

Україна моя! Яворова, співуча —
Скромний Пестеля дім у старім Тульчині,
Над ревучим Дніпром світла канівська круча
І в народній душі, наче зброя разюча,
Гнів Шевченка живий, дужі крила борні.

Україно моя! Бунтівнича Вітчизно —
Матюшенка сліди між захурених трав,
Білі руки твої у кайданні залізним
І повстання пеан у сімнадцятім грізнім:
«Під нещерблений меч злу сатрапію став!»

7

Україно моя! Бойова, полум'яна —
Теплий мак на снігу, де світанок світив.
Мужній спів Чумака, щире слово Еллана.
Ні, вже доля твоя не була безталанна,
Як гармати гули, як народ мій повстав.

Земле, нене моя! Солов'їна Вкраїно,
Де батьки і діди йшли скінчти лікнеп,
Нас хрестили вітри, і єдинес віно —
Твою пісню живу, де рушник та калина,
У тумані стелив твій задуманий степ.

Земле, нене моя! В космонавти й пілоти
Пролягає дорога тепер козакам.
Синю далеч твою сонце щастя золотить.
Україно моя! Ми — твої санкюлоти.
Ми належим тобі і грядущим вікам.

КРИВОРІЖОКЯ

Рудяні кар'єри глибокі,
Червоні будинки й земля...
Вітри, як і в давній роки,
Біжать до копрів звіддаля.

Це тут Саксагані багряним
Потоком пливти і пливти,
І небу стозвуким органом
Гриміти над вежі й мости.

Спускаюсь до шахти у кліті.
Хвилима — скінчився політ.
А думи бентежні щоміті —
Мов зористе небо між віт.

Я марю новою доброю,
Дивами в земній глибині.
І гуркіт, і брязкіт вибою
Чомусь до вподоби мені.

Камінна розвихрилась хуга —
Руду розметав динаміт,
Щоб крицею молота й плуга
Оновлювавсь велетень світ.

Стара коногонова справа
Уже не поверне сюди...
О вродо гірницька смаглявал
Цвіти в моїм серці завжди.

Майбутнє тунелі проріже
Нові у новій глибині...
Завзяттям цвіте Криворіжжя,
Героїки світить вогні.

ЗИМОВЕ

Тільки білий світ настане —
Карих коней пожену,
Посаджу тебе на сани,
В шубу ніжки угорну.

У поля тебе везтиму
Там, де хуга б'є крилом,
Щоб любила ти цю зиму
В шатах, вишитих сріблом.

Щоб ходили ми з тобою,
Наче пара голубів,
Загадковою тропою
Між запушених дубів.

Щоб у хащу ялинкову
У мережках зимових
Ти внесла співучу мову
І веселий, щирий сміх.

Мов калини кущ багряний,
Вечір заисне вдалину...
Посаджу тебе на сани,
В шубу ніжки угорну.

Молодих пісень вестиму
Там, де хуга б'є крилом.
І вогонь, що в гонах блимав,
Враз обернеться селом,

Де синиці — сині птиці
Припадають до вікна,
Просяль дати їм пшениці —
Янтаристого зерна.

ТУТ ДІД МІЙ ЖИВ...

Добрідень, хато з кленом золотим!
Непозабута й мила... Як ся маєш?
Мене хвілює твій пахучий дим,
Яким ти ніжно серце огортаєш.

Мене хвілює стежечка мала,
І над сошею зорі електричні,
І все, що ти навік мені дала,
У теплі ночі й дні веснянокличні.

Старенька хато! Я тебе люблю.
Тому й кажу, припавши до одвірка:
«Якби не мав до тебе я жалю,
Не повною б зосталась щастя мірка».

Про що ти сниш під кленом золотим
У синій день, у вечори багрові?
Для мене ти здаєшся дивом тим,
Яке в житті дорівнює любові.

Тут дід мій жив... Білявому внучаті —
Мені малому наказав казок.
Сніжини цвіту ловлячи лапаті,
В саду стояв, зіпершись на ціпок.

Нема вже діда... Сивими гробками
Проходить осінь, плачучи дощем,
І сипле й сипле сизими листками
На горобців, що мокнуть під кущем.

А я іду й сьогодні молодим
І вії в мене вогкі від любові...
Привіт, хатино з кленом золотим,
Уклін твоїй прадавності й обнові.

* * *

Не закрито двері засувом.
Ти виходиш, як завжди.
І у кухлику пластмасовім
Подаєш мені води.

То бровами-ластів'ятами
Перекрилюєш чоло.
То з квітками пелехатими
Поглядаєш на село,

Де і грудка, хоч і колеться,
А, здається, й веселить.
Де в піснях твоя околиця,
Мов дівочий край, дзвенить.

Де пороги, як у вихорі,
В зорях клена вирізних.
Де хаті у блясі й шифері
Потіснили царство стріх.

Де шипшини червонястої
Я привіти пізнаю,
Де ніщо-ніщо не застує
Світлу молодість твою.

ЧЕРНІГІВ

Тут кожен храм і кожна брама
Ще бережуть забутій слід
Сторіч, які вгорнула яма,
Укрив деснянський синій лід.

Гішли й хазари за квазари...
Чи як сказати? За крайню грань.
Мовчать сторіччя. З уст — ні пари.
Нове встає, куди не глянь.
А ти князюй, пізнання чаре,
Стрілою щастя серце рань!
Мов житнє зерно в стиглі ріллі,
Легенди шли золотокрилі
Мені й незнаним юнакам,
Що теж довіряться вікам.
Що і часи безмовні, давні
Й пізніших літ віднайдуть слід,
Коли ішов між дітки славні
З байками Глібов Леонід.

Цей град возніс на слави кряжі
Мій весь праਪращурівський рід,
Що крила випростав лебяжі,
Свій край рятуючи від бід.
І злий напасник густо блід,
Коли вставав слов'янський рід
І клав на діл кольчуги вражі,
А плечі й голови — під спід.

Згнили мечі — неволі стражі,
В музеї ліг іржавий ферум.
Про даль віків, про княжий терем
Співає думка над папером.

Де за навалою навалу
З лиця землі мій предок стер,
Чернігів крила розпростер
З-понад улюбленого Валу.

МАКСИМ РИЛЬСЬКИЙ

Я в серці збережу не тільки дату,
А й днину київську морознувату,
Якої так тепер мені шкодя,
І східців скрип на ганку, й ту кімнату,
Призначену для муз і для труда.

Ту усмішку ласкову, мудру й просту
(По-батьківськи він зичив сили й зросту):
«Плекайте мову — малви з рукава!»
Утомі й примсі не піdnіс він тосту,
Увесь — жага, хоч сива голова.

Хіба ж мені той поклик не цвістиме:
«Повік я молодий, бо з молодими»?
Хіба ж не він, Тадейович Максим,
Мене в житті, немов зоря, вестиме
У плині весен, осеней і зим?

Приходить знову березень із рястом,
Що вже розливсь під сонцем променястим,

Зачервонів із київських узлісь.
Тут кожне серце повнилося щастям,
Як простував Тадейович колись.

Тут він любив у весняних озерах
Блакить небес, як лірику в паперах,
Довірених нашадкові свому.
Тут кожна гілка дарувала шерех
У срібні ранки сивому йому.

Тут восени він під ягіддям глоду
Рушницю брав, зарошенну зісподу,
І тихо брів на сонячні місця.
Ні кому кривди не чинивши зроду,
Не міг він птахам ставити сильця.

Я в серці збережу не тільки дату,
А й днину київську морознувату,
І ялинковий стишений мотив,
І східців скрип на ганку, й ту кімнату,
де він мене у путь благословив.

* * *

Із потерчатами й відрами
Плінуть казки золоті.
Лагідна Дівчина з відрами¹
Йде по широкій путі.

Сіє крізь вічності решето
Сиві крупи без кінця...
Темних акацій перешепти:
— Хто вона, любка оця?

Гронами ніч соковитими
Плечі рожеві торка.
Вітер замріяно вітами:
— Всесвіту рідна дочка.

Дівчина з відрами — одне із сузір'їв.

НАДІЯ

Коли над землею в грудневій імлі
Сніжинками крутить завія —
Я знову пишу на зимовім сріблі
Ім'я твоє міле — Надія.

Коли від осмути немає порад —
Зі мною лишається мрія,
І слід півзаметений кличе у сад,
І губи шепочуту: Надія.

Коли мені вітер співучий несе
Про тебе хоч вістку єдину,
Я думаю: десь на близькому шосе
Тебе, найдорожча, зустріну.

Коли під пухнаті сковають брилі
Дерева зажуру і втому —
Я все, чим багаті скарбниці землі,
Віддам за усмішку знайому.

Жоли діаманти й рубіни до ніг
Просипле рука чародія —
Я виберу долю на тій із доріг,
Якою ступає Надія.

Жоли мені перстень віддасть залюбки
Далека, незнана красуня —
Гроза наді мною піdnіме вінки
Й докотить до тебе розлуння.

* * *

Прикопано троянди. Світлий сум
Зронив мороз на землю схолоднілу,
Що вже невдовзі вдягне одіж білу,
Хуртєч розгульних слухатиме шум.

Несу любов, на ласку зголоднілу,
І жду повернення твого. А нум
Полишмо прикроші, забудьмо чвари й глум:
Таки ж зима не буде вічність цілу!

Моя далека ніжності! Зажди,
Не поспішай сварити, як завжди,
Докори слати в кожному абзаці:

Троянди в сад увійдуть, як весна
Тобі у вічі глянє із вікна,
Бо їхній цвіт — плоди моєї праці.

ЛИСТ МАТЕРІ

Якийсь такий задуманий стою,
Про тебе, мамо, спомини сную,
Кладу на серце усмішку твою.
До тебе сам горнусь, неначе цвіт,
Хоча мені уже й за тридцять літ.

Душею в мрії лину до селян,
Що цілий вік орали чорний лан,
Щоб хліба скибку їм послав талан.
Щоб тихий скрип ворітчок-воріт
Вплітавсь, як пісня, у весняний світ.

Спасибі, мамо, що навчила ти
Мене в житті любові й доброти,
Що гарне все уміла повісті
Про щедрий колос, яблуньок сім'ю,
Про гомін птиць у рідному краю.

Мені тепер далеко до Бочан,
До Сігоря, до наших вуличан,

Та ручки звів до мене син Іван —
І я несу кирпate і смiшne,
Як батько мiй носив колись мене.

Твоїх пiсень прочується луна.
А в тебе, мамо, зморшки й сивина.
Моя колиска — де тепер вона?
Бере дружина мiле і смiшne
Отак, як брала ти колись мене.

Спасибi, мамо, що навчила ти
Мене в життi любовi й добротi,
Що гарне все умiла повiсти
Про стeпу синь, про сонячiв ряди,
Де ми росли з роси та iз води.

• •

В зимиовім лісі обліта
Дубове листя шурхотюче.
Ліле ти ділась, віхол туче,
Нічого про тебе не пита.

В заметі солодко тропі.
Зонь од кроків тъмяно-сива
Я така по-своєму красива,
Мов перевесло на снопі.

ГРУДЕНЬ

Вже лине грудня гордий селех
Понад оселями всіма,—
І тоне сонце у хурделях...
Прийшла іздалеку сама,
Сніжків насипала веселих
На землю зимонька-зима.

Ми полюбили ближню гору,
По ній гуркочемо саньми.
Гей скільки волі тут, простору!
Прослала всюди килимій
Зима, закохана в дітвóру,
У сани впряженя з дітьми.

• • •

Свадбюй сон під житніми скиртами
Та полини, що пахнуть і цвітуть.
Знов тягнусь до тебе я устами,
Як до ріки залита сонцем путь,
Потяг десь гуркоче над мостами,
Як на час розлуку відкладуть.

* * *

В сад із поля саньми
Тихо яблуня іхала.
Оглянулися ми:
То не яблуня — віхола.

Пелюстини зими
Все морозами дихали.
Помилилися ми,
Натрусилось нам віхоли.

•
* * *

Рясному снігові не досить
На землю ковдрою лягти.
Він у хурделя права просить
Верхів'я сокора сягти.

Він обіцяє легко витись
Над жовто-сонячну свічу,
Щоб нам на нього надивитись,
Намилуватись досхочу.

Він кучугури понаносить
Попід самісінькі хати...
Рясному снігові не досить
На землю ковдрою лягти.

Він не витримує спокою,
До неба вихори здійма,
Щоб, запашну стріпнувші хвою,
Нова вродилася зима.

РИБАЛЬСЬКА УСМІШКА

Просто й поетично звуться плеса:
Мокієве, Чорне, Казанок.
Це така моя тепер адреса
Між барвистих лугу сторінок.

У дядьків я вчуся не брехати:
Тут на щастя тисяча прикмет —
Випливає щука на півхати,
Окуні толочать очерет.

МОЖЕ, ЗНОВУ ПІСНЯ ВИБРИНЕ

Володимирові Сосюрі

Може, знову пісня вибрине,
Наче спомин юних літ...
Я читаю Ваше «Вибране»
У широкім шумі віт.

...Іній висне понад луткою,
У повстання хлопці йдуть,
Де за річкою Бахмуткою
Ваші родичі живуть.

Вам у серце сяйво хлюпae
Синіх дівчини очей.
Канонада люто гупаe,
В'ються сполохи ночей.

Грома хвиляві акації
В мрії линуть, як вода...
Ваш затвор у пітьмі клацаe,
Стріл на стріл відповіда.

* * *

Ізнов на Вкраїну приходить весна:
Вологою диха ріллі борозна,
Вертаються бусли з мандрівок додому,
І річка ясніє в руслі голубому,
Й лоза розквітає, така запашна...
Ізнов на Вкраїну приходить весна.

Поглибшало в гонах, повищали дні.
Пливуть, мов дитинство, хмарки вдалині.
Й неважко ступати вузькою межею,
Бо вітер погожий летить над землею,
Бо мати з городу гукає мені:
— Співає насіння в моїй п'ятірні!

* * *

Ніжно мовлене, в росах вимите,
Слово дівчини — як зоря...
Косу виплела, хату вимете,
Не погордою козиря.

Любити вербочки, ті, що в березі,
Любити ластівку з-над води.
У дівочому славнім шерезі
Найвродливіша, де не йди.

* * *

Іще імла вкриває синя
Безлисті, чорні деревá.
Але солодких чар богиня —
Весна вже в човні проплива.

Добридень, жайворонку й чапле!
Добридень, сонечко ясне!
Із стріх вода весела капле,
Зимові прикроці жене.

Де ще стоять гаї поснулі,
Я свіжий вітер перейму,
Щоб колихав синочка в люлі,
Співав про котика йому.

Із стріх вода весела капле
І цим зворушує мене...
Добридень, жайворонку й чапле!
Добридень, сонечко ясне!

* * *

Очеретів стрілки зелені,
І повів пізньої весни,
І софілок пісні матхенені
З хлоп'ячих уст — чи не вони

Таке із серцем коїть здатні,
Що, все забувши на віку,
Я неба сльози благодатні
Ловив по цілому разку.

Обходив плеса й луговину,
Де кашка викинула цвіт,
І у зубах тримав травину,
Мов у сімнадцять щиріх літ.

Неначе в юність полум'яну,
Стежками й заводями брів.
Хотів зустріть свою кохану,
Ta тільки спогади зустрів.

Лежить рука моя на заступі:
Буяння славлю я — не сни...
Співає світ, летить у наступі
Непереможної весни.

Яріти квітами аж проситься
Пахуча грядка у саду.
І хата жде у вікна просинця
Отак, як проліска я жду.

Земля-чорноземля живісінька
Мене з природою ріднить.
І не вгава краплинна пісенька,
Бринить, бринить.

* * *

{

Пружного вітру налято в гаї,
Ранньої провесни світла.
Гляньте-бо: коси майнули її,
Пролісків зграйка розквітла.

Пружного вітру налято в гаї,
Ранньої провесни дзвонів.
Сінуться квіти — надії мої,
Весь я у щасті потонув.

* * *

Десь подівся пролісок,
Та весні не край —
Знов зозулі голосом
Закукукав гай.

Вітер поміж кленами
Грас в сопілки.
Косами зеленими
Мають берізки.

Галевину виткали
Сонця промінці.
І лоскоче квіткою
Вишня по руці.

Зором, що одсвічус
Голубінь палку,
Дівчина заквітчує
Серце юнаку.

Доле! Не з ковчега ти?
Не із хвиль ріки?
Про кохання леготом
Шелестять листки.

Шепче жито колосом
Та й про днів розмай.
Знов зозулі голосом
Закукуав гай.

* * *

З голубої крихти льоду
В лузі mareць¹ топить воду.
І не згледівся — овва! —
Грає повінь, виграва.

Од верби однёсло човен,
Стугонять-шумлять вири.
Цілий світ весною повен,
Що ти там не говори!

Чи ж мандрівочка не пахне,
Як вода реве-гуде?
Скоро стежечка підтряхне,
В ліс і в поле поведе.

---

¹ Mareць — березень.

* * *

Чому, прозора весно, плакати
Сльозми рясними ти взялась?
Набридлу цвіль скидайте, закути,
На сонце, хмелику, вилазы!

Летіть, вітри: зелений розшум
Уже примаривсь яворам.
Несіть із повітом хорошим
Натхнення світлий таарам.

Земля-чорноземля розкинула
Пахучі коси: здрastуй, дню!
І в мрії-марева поринула
Душа степів: дзвеню, дзвеню!

То щедрий жайворон. Гонитву
За ним спинила сила скрут.
Співає світ, що виграв битву,
Од зимових звільнившись пут.

* * *

Не всі утрачено ще козирі
На те, що травень — чарівник:
Зелені тіні тонуть в озері
Від осокорів і осик.

Встають живі рутяні привиди
Із розпрозореного дна,
І некваплива хвиля-снивода
Пливе на спочив до човна.

Мов зграйки пір'я лебединого,
Пливуть лілеї між латать.
А з неба неприв'яло-синього
Лелеки до куги летять.

Не всі утрачено ще козирі
На те, що травень — чарівник:
Зелені тіні тонуть в озері
Від осокорів і осик.

ДЗВОНЯТЬ КОНВАЛІЙ

{ Дзвоняль конвалії срібно.
Гай — мов зелений туман.
Дощик дрібносінько-дрібно —
В пригорщу, в пелену, в жбан.

Губи у губи жадібно,
Серцю не знати оман...
Дзвоняль конвалії срібно.
Гай — мов зелений туман.

ДІВЧИНА З ЛІТА

Вишнями чорними вимазав губи,
Вийшов до тебе — зелень та синь.
Ноги смагляві, любі до згуби,
Легко несуть тебе в дідів курінь.

Будуть з тобою Дефо тут і Купер,
Випливуть дива з рясних сторінок.
В пахощах поля захлюпа канупер,
Хлопцям насниться дівочий вінок.

Я упаду на шовкові убруси,
Ти, що зіткали літо й земля.
Ти підведешся, русенька-руса:
«Гуси-гусята, на річку гиля».

Світ перед тебе, мов радісна казка.
Мовлено прозі сухій наодріз:
«Гуси-гусята, осьде вам ряска,
Заводъ прозора й густий верболіз».

Де ти взялася мені на мороку?
Хто тебе викупав? Річка й туман?
Чом не ступлю я від тебе ні кроку?
Все зрозуміло і все — як обман.

Зникнеш і з'явишся — встигнути годі
За вигадками, за чарами дня.
Може, колись тобі стану в пригоді.
Словом, цілунком? Одвіть, серденя!

Хай накує тобі років зозуля,
Хай на сміх сонце в росі,
Хай навклоняється мальва манюля
Синьому зору, веселій косі!

РИБАЛЬСЬКА УСМІШКА

Просто й поетично звуться плеса:
Мокієве, Чорне, Казанок.
Це така моя тепер адреса
Між барвистих лугу сторінок.

У дядьків я вчуся не брехати:
Тут на щастя тисяча прикмет —
Випливає щука на півхати,
Окуні толочать очерет.

МОЖЕ, ЗНОВУ ПІСНЯ ВИБРИНЕ

Володимирові Сосюрі

Може, знову пісня вибрине,
Наче спомин юних літ...
Я читаю Ваше «Вибране»
У широкім шумі віт.

...Іній висне понад луткою,
У повстання хлопці йдуть,
Де за річкою Бахмуткою
Ваші родичі живуть.

Вам у серце сяйво хлюпає
Синіх дівчини очей.
Канонада люто гупає,
В'ються сполохи ночей.

Грома хвиляві акації
В мрії линуть, як вода...
Ваш затвор у пітьмі клацає,
Стріл на стріл відповіда.

Над землею полиновою
Ви майбутнє несете.
І зорею Еллановою
В полі ружа Вам цвіте.

Ясен місяць, тихо сходячи,
Гляне в любое вікно,
У повстання йтимуть родичі...
Це давно було, давно.

Може, знову пісня вибрине,
Наче спомин юних літ...
Я читаю Ваше «Вибране»
У широкім шумі віт.

* * *

Сади Гуляйполя зі мною,
В залужжі синьо од тепла.
І вітер хвилею прудкою
Летить над Гайчура водою,
Що аж за обрій потекла.

Хати в червоній черепиці,
Високих трав пульсую сік.
Пройшли дівчата, як зірниці,
Рукава їхні, наче птиці,
Тріпочуть біло оддалік.

Цвітуть безсмертники у ярі —
Моя утіха степова.
І в молодого літа чарі,
Як Гамалія на Скутарі,
На хмарі сонце проплива.

* * *

Принеси мені з повір'я
Ти жарптичине перо.
Я порву старе папір'я,
Вкину з листом у Дніпро.
А тобі знайду сузір'я—
Ти ж не проти будь, не про'...
Тихо лине повечір'я,
Десь дзвенить твое відро.
Відшукав би я сузір'я,
Ти ж не просиш, ти ж не про'...

* * *

Впости в конвалії, слухати гай,
Пісню його солов'їну.
Кинути серце, схвильоване вкрай,
В хвилю п'янку вітролину.

Марити мрійним обличчям весни,
Гнучим коханої станом.
Чари солодкії, давнії сни
Вишити ніжно туманом.

СОЛОВЕЙКО

Тебе не злякали ні хвилі Дунаю,
Ні моря прибої, ні вітер презлий.
До рідного краю, до гаю розмаю
Чому ти вертаєшся, птаху малий?

— Ой хлопче, ой любий!
Чи ж хвилі Дунаю
Страшні над розлуку з землею батьків?
Чужій чужині я пісень не співаю,
Лиш рідному краю належить мій спів.

•
• * *

Є корені конвалій у бору,
Є жовтий лист під грабом облетілим.
Є дівчина, що рівна моря хвильам, —
Її у жони я тепер беру.

Зима впаде, простеле пишний килим,
Та ягід кущ горітиме в яру,
Як людське серце, віддане добру,
З турботами, з життям, до болю милим.

Поезіє! Тепло твоїх долонь
Я пронесу крізь люту хуртовину,
Сестрою назову засніжену ялину,

Що лапи-віти простягла до скронь,
Що в новорічний вечір у кімнаті
Сама засяє у весільнім платті.

ГАРБУЗИ

Гарбузи, як зорі ясновроді,
Ряхкотять на нашому городі.
Виливало літо їм на плечики
І дощу, і сонця повні глечики,
Сизих рос приносило у жмені
Та й затисло в обручі зелені
Грубі спини — кріпкі, широченні.

Хай собі полежать під листками
Гарбузи перісті та округлі,
Поки їх ми не спечем на вуглі,
Коли осінь тупне каблуками!

БАЛАДА ПРО ПОДОРОЖНИК

Його не кожен малював художник,
Співці також обходили чомусь
Цілюще зілля — скромний подорожник,
Якому борг я виплатить берусь.

Пісень увагу віддано катрану,
Любистку й руті. Й ні рядка — йому.
Та споконвіку ріс він, гоїв рану,
Листочком темним гнав журби пітьму.

Верталась міць до воїв Святослава,
І печеніга краяв чорний зляк,
Що Київ-град — столиця златоглава
Трави святої не дає ніяк.

Чаклує люд його опісля битов,
Якісь листки вибирують в пилу.
Тому й веде бої талановито,
Бо має зілля, що спиня стрілу.

Бо має воїв, що стають хоробрі,
Коли важка дорога випада.
А може, то й не зілля — тільки побріх,
Бо й кров слов'ян дзюркоче, як вода.

Отак чутки летіли Подніпров'ям,
Коли ватагу вів чужинний князь.
Та мужні вої знов цвіли здоров'ям,
Де тільки та рослина підвелаєсь.

Її не кожен мавлював художник,
Співці також обходили чомусь.
Та на живий, цілющий подорожник
Щоразу я з побожністю дивлюсь.

Де вічність кида місяця підкову
В купальські води київських ночей,
Щитів прадавніх бронзу червінькову
Я не віддам за тисячі речей.

Де видубецькі пагорби відкрили
Нетлінну звабу Красного двора,
Цвіте й сьогодні подорожник милив,
Овіянний легендами Дніпра.

* * *

В Іозацтво пишуться нотяги,
І от, журбі наперекір,
Сагайдакові мужні стяги
Шумлять до хортицьких сузір.

І от парує саламаха
На втіху всенького коша.
І от вигойдує домаха
Паші й крулеві одкоша.

І от летять степів орлята
У шалі радісних секунд.
Ворожа сила прудкоп'ята
Тіка на Кафу й Трапезунд.

Але і там свої звитяги
Здобудуть лицарі в бою
І пронесуть крилаті стяги,
Вкраїну славлячи свою.

* * *

Не чути батькового «но!»
Не чути маминого «на».
Пряде зими веретено
Свої сувої полотна.

Не чути батькового «но!»,
Лункого цокання підків.
Пряде зими веретено
Сувої київських сніжків.

Не чути маминого «на»
Тобі в дорогу пиріжків».
Зима проглянула з вікна
Імлою пройдених років.

СОНЯШНИКИ

Закохані у вітру гами,
Понад картоплю й огірки
Яскраво-жовтими чубами
Хизуються соняшники.

Коли ж осіння прохолода
До них прилине із полів,
Тм, певно, літа буде шкода
І рано втрачених чубів.

* * *

Над барвистими роздоллями —
Літа сонячний смичок.
В'є вінки попід тополями
Босий гурт чередничок.

В казані кулеша вариться,
На траві лежать сакви.
«Ти ж куди?» — на Лиску свариться
Зlam дівочої брови.

«Йди пастісь понад яругою,
На моріг. А в жито — засы! —
Помахала грізно пugoю,
Завертати узялась

Чередниченька проворна
З білим бантом у косі...
Мак цвіте, як жар із горна,
Пересвічує в росі.

* * *

Чи перебрідив ти ліси
Од сбл на відстані чималій,
Коли не струшено з конвалій
Разків прозорої роси?

Чи сумував ти за дівчам
Поміж сосновими гілками
І стрів омріяне роками,
Своїм не вірячи очам?

Чи ніжним настроям своїм
Ти вірний, мов лебідці лебідъ?..
Це все покличе коли-небудь:
«У май, у молодість ходім!»

* * *

За твоїми дорогами, серпню гарячий,
Пахнуть зіллям прив'ялим човни,
І натомленій річці — русалочці сплячій
Очерет виколисує сни.

За твоїми дорогами, серпню прозорий,
Ніжні руки чекають мене.
І розказують хлопці десятки історій —
Кожна душу до дна стрепене.

Бо ходилося-любилось у тихі вечірки.
Бо гойдалися милі пісні.
Бо манило не 'дного, подібно до зірки,
Юне личко в дівочім вікні.

* * *

Отут колись був серцю відпочин.
Ти, ї ріку заходячи прозору,
Ронила сміх у синій вітролин,
Теплила мрії променями зору.

Отут колись твоє легке вбрання
Я простелив під вітами густими,
Де сонця й тіней радісна борня
Ішла неспинно, як і завше йтиме.

Гойдала срібні блищики вода,
І шум шовковий травами котився.
А я стояв, де літо прив'ядя,
І на плавбу чарівну дивився.

В перлистих краплях ти, як русалча,
Мені махала кличною рукою.
І цвіт латаття в тебе з-за плеча
Все плив і плив примарною рікою.

* * *

Там, за Дніпром, степова далина...
Бродять зарошені коні.
Там про бурштин вітряного вина
Снять явори на осонні.
Там у саду ти, уся вогняна,
Брала у ніжні долоні
(День той і досі в уяві зрина)
М'яту і ружі червоні.
Мовчки стояла на фоні вікна
В мрії золотому полоні.
Погляди наші зустрілись на мить...
(Терпко і солодко серце щемить:
Казка була то чи, може, любов?..)
Я не спинився, назавжди пройшов.

• • • • •
Там, за Дніпром, осяйна далина...
Бродять зарошені коні.
Віти зелені на фоні вікна,
М'ята і ружі червоні.

ЧЕРЕМХА

Зашвіла понад синь-оболонями,
Щоб не вірив я в горе-біду.
Перешумлює ніжно суроннями —
У росі, у пороші, в меду.

І під клекоти цвіту намрілсся,
Що мені не зустріть гіркоти,
Коли віть до плеча нахилилася,
Повна сонця, снаги й доброти.

І нехай там деїnde говорено:
«Що із неї? Ні лат, ні стропил»,—
Од її вузуватого кореня
Білокрилля зачерпую сил.

Білокрилля не з тінню цибатою —
То пелюсток хмарини малі.
Де впадуть — ряснотою лапатою
Буде вишито одіж землі.

І мені для сільської околиці,
Для веселих і ніжних дівчат
Зажадалося в хаті на сволочі
Начіпляти з росою гіллят.

І отак у рябому картузику
За тесові далекі мости
Під сувіт'я зачаровану музику
Світлі гони, як стежку, пройти.

...Синій вечір стрічками червоними
Виграє в променястій імлі.
І воркує черемха сугроннями
На дніпровській співучій землі!

† † *

Одців деревій на вечірній сінохаті,
Криницю дівочу занесено мулом.
А ти і сьогодні приходиш тривожити
Мене, світанкового, дивом минулим.

Лягає дорога лужком-бережечками,
По них я пройду молодою ходою.
А може, ще буде дзвеніть відеречками
Любов моя вірна! Спинюся, постою.

Пломіниться вересень гребенем півнячим,
Сузористе листя спадає із клена.
С як ти співала з дівчатьми опівночі,
Красо ненаглядна, моя нареченая!

Ласкавою піснею, щирою думою
Хотів я покликати уноньку¹ з гаю.
Літа прошуміли. Тебе ж, молоду мою,
При яворі нашім я жду-виглядаю.

---

¹ Унонька — юнка, дівчинка.

Лягас дорога лужком-бережечками,
І в серці твій голос озвався луною.
А в тебе у хаті колиска з вервечками,
І сам я проходжу тепер далиною.

ДО ТІЄЇ СВІТЛОТ КРИНИЦІ

Пам'яті Андрія Малишка

Це б його шукать у славній Кончі,
В щедрому Обухові зустріть.
Явори над шляхом клонячи,
Блакитнючі вітри, майоріть!

Соняхи, мандруйте в ніжну мову,
Уклонітесь любому чолу.
Україну — мрійницю дніпрову
Обніміть на древньому валу.

Підніміть, дуби, до сонця віти,
Заворкуйте, сизі голуби!
Він писав гарячі заповіти
На скрижалях трудної доби.

Нам од нього завжди йшла підмога,
Вдачу мав гарячу і пряму.
Нині інша випала дорога
Сурмачеві мудрому — йому.

Він-бо сам у проліски, в ромашки
Обернувся, чуєте, брати!
Він-бо сам іще хоч дві затяжки
Тютюнцю бажав би, щоб іти

До сердець дівочих, що у ночі
Їм наснівся материн рушник.
До Дніпра, що вступив сині очі
У козацький сивий патерик.

Він-бо сам таке знаходив слово,
Що і мертвих сурмою ззыва.
Він-бо сам титанивсь вибухово,
Щоб манила далеч грозова

До тієї світлої криниці,
Де ще палав папороті цвіт...
Золоті Малишкові зіниці
Понесе в безсмертя ясен світ.

Розпрозорену синь вересневого неба
Розтинають грудьми вожаки-журавлі.
Цокотухи-дівчата говорять про тебе,
Хоч давно вже немає тебе у селі.

По-весільному грає троїста музика,
Зелен ясен шумить біля твого двора.
І поз хату твою із піснями і криком
Парубочить, простує напівдітвора.

Орачі ж, ковалі — чарночубі друзяки,
Мов брати, тютюнцем пригощають мене.
І не хочу вже дружб я шукати ніяких,
Тільки ця хай ніколи в житті не міне.

І нічого в житті мені більше не треба,
Тільки б ти повернулася у рідне село.
Цокотухи-дівчата говорять про тебе,
Щоб мені спокійніше на серці було.

Так, це осінь. Перша павутинка
Над бурштинним вереснем пливє.
І не вмирає золота стеблинка,
Де Червона Шапочка живе.

Сдійдіть од неї, чари-мари,
Сіроманця-вовка одведіть.
Сонце встало, розійшлися хмари,
І каштани лунко ронить віть.

Хай вони розкотяться по бруку,
По траві шовковій у саду!
Я Червону Шапочку за руку
В нашу хату з казки поведу.

• * *

Де ламка, тендітна папороть
Ще росте, як у маю —
Золотим циганським табором
Стала осінь у гаю.

Всі кущі перетуманила
На горbach і в низині,
На дітвобу любо глянула,
Оsmіхнулася й мені:

«Не за плату, не за грошики —
Задарма віддам скарби:
Горобини повні кошики,
Зілля, жолуді, гриби».

* * *

Розливає тепла осінь
Дощ по рейках і по шпалах
П'є імлаву зелень сосон
Електрички синій спалах.

Швидкоплинні перестуки.
Будка. Дівчина. Шлагбаум.
Житнім хлібом пахнуть руки
Вітер — пізніми грибами.

* * *

Гіллястий глід вінчає днину тиху,
В ягідді висне дітям на утіху.
І бобованіють oddаля скирти,
І променястий вітер п'ють хати.

І пропливають гуси волохаті,
Й картопля пахне, печена в баґатті,
І синю ласку шле петрів батіг,
Де лист прив'ялий думає про сніг.

ВЕСІЛЛЯ

Наточити вина із кленового жбану
І навішати хмелю й калини під сволок.
І дружиною вперше назвати кохану,
І гостей насаджати за стіл — не за столик.

Одспівають музики, вгамується бубон,
Через віхоли вийдемо травень зустріти.
Й на кленовій корі між старих зашкарубин
Пагінчата нові залепечуть, як діти.

Вже гаряче полум'я
Не огорне сад.
Над Гілками голими
Плаче листопад.

Журавлів із вирію
Повернуть не зміг.
Листячко визбирують
Колії доріг.

* * *

Знов рудому бігти лису
Під грабову жовту віть.
Знов багрянцем критись лісу,
Зорям ягідним горіть.

Знов співучо-незвичайно
Воркотіти голубам.
Знов тебе, любові тайно,
Відкривати чиїмсь губам.

* * *

Я у саду копав на зиму —
І хвілю смутку невловиму
На усміх сонячний міняв,
Коли насіння квітів, трав
Мій заступ вишулушував.

Котився вітер, груші струшував,
Останні груші медяні
(Іх крапно підбирали діти).
І щиро думалось мені,
Що вічні на землі не дні,
А праця, люди, трави, квіти.

МАЛЮНОК

Високі мальви думають про осінь,
І холодком серпневий день запах.
Та малюки, присмажені в степах,
Сидять на стежці голопузі, босі.

Не ганив сторож іхніх «дій зухвалих»,
Що загрізним здавався поперед.
І капле сонце, мов янтарний мед,
На кавуна покраяного спалах.

4 * *

Людимі важко жити самотою.
Життя без друзів — що то за життя?
Потрібне їй і щире напуття,
І слово-лук, що тне утеклих з бою.

Свідомість бити ворога в лиці
До неї не прийде сама собою...
Покритий забуттям, а чи ганьбою,
Вмирає всяк, хто забуває це.

* * *

Із срібними авоськами
Літають павучки.
Горіхами волоськими
Вистрілюють садки.

Дерев зелених батько
Уранці не застав:
Їх жовтень-перелатько
В руде перелатав.

Пливе журба із криками
Пташиних пізніх зграй.
Та повними засіками
Розлився урожай.

Зорю-жоржину вирву,
Дивлюсь не надивлюсь,
Мов кралю козир-чирву
Я уступив комусь.

В полях затихли коси
І музика машин.
Цілує маму в коси
Її середній син —

Веселий перелатько,
Якому залюбки
Віддав мій рідний батько
Червінці й п'ятаки,
                        {

Щоб викупив той долю
В холодної зими,
Як буде проз тополю
Летіть вона саньми.

А зараз літо бабине
Ще водить перезву,
Й гарбуз лице пошкрябане
Ховає у траву.

І сонце, як ніколи,
Рум'яне й молоде
За дітками до школи
З портфеліком іде.

А може й не з портфеліком?
Привиділось, мабуть.
Журавликом-веселиком
Співа осіння путь.

ПІСНЯ

За широкою долиною —
Неба сині подолá.
За червоною калиною
Ти живеш, моя мала.

І не хмелем, і не рутою
Пахне вересень тобі,
А розмовою забутою,
Щирим сонцем у журбі.

І не цвітом надять падоли
До криниць та до багать,
А листочками, що падали,
Що в траві тепер лежать.

Чи мене ти дожидаєшся
При лужку, при бережку?
Чи з дівчатами збираєшся
У дорогу неблизьку?

Гей, між вітами кленозими
Плінє річка золота.
З єсмішками чорнобровими
Напиши мені листа!

* * *

Течуть у серце теплі кольори --
Ошатних кленів спалахи осінні.
Застигли верби, сповнені жури,
Пожовклі віти гріють у промінні.

Старому саду вимріялась казка,
В яку заплутавсь вересень рудий,
В яку метафор висипалась в'язка
Над сонця й тіней радісний двобій.

Квітує пурпур бабиного літа,
І тихий усміх роздуми вінча:
Поки земля ще снігом не покрита —
Хай день-малюк ганяє обруча!

Течуть у серце теплі кольори,
Дівочі відра дзвонять коло зруба.
Красуня осінь веселить двори,
Поки зима не прийде білошуба.

МІЖ РІДНИХ ВУЛИЦЬ

Зоре моч вечірняя.

T. Шевченко

{

Неначе кущ ясний — багаття
Сипнуло іскрами на луг.
Виводить місяць між латаття
Начишений до блиску плуг.

Зоря вечірня знов зіходить
У яворовому краю.
Дівоча пісня супроводить
Русяву молодість мою.

І я пройду між рідних вулиць,
Згадаю слів твоїх привіт,
Неначе сон той — промайнулець
Із провесняних, юних літ.

І замилуюсь буйним хмелем,
І сам ворота одчиню
Назустріч затишно-веселим,
Далеким іскоркам вогню.

* * *

Хилить яблука червоні
Вересневий тихий сад.
На оранжевім осонні
Кличу літо я назад.

І верта воно до мене
Поза стежку, поза тин:
Одежиннячко зелене
В срібнім блиску павутин.

Простяга тугі долоні
Літо-літєчко мені.
В руттяній його короні
Сяють зорі, як вогні.

І мала для нього скруха.
Що от-от поллють дощі,
Що не всяк його послуха
Не ходити у плащі.

Літо стало на осонні,—
І йому, як брату, рад.
Кида яблука червоні
Вересневий тихий сад.

• ♦ *

І знову за вереснем тихим,
За ранком привітним ясним.
Що стука волоським горіхом
Кружляє листком вирізним,
Я вгледів ковалика з міхом
У кузні, повитій у дим,
І горно, що прискає сміхом,
Веселим жарком вугляним.

І знову, мов ягідний кетяг,
Палає осіння зоря.
І в нас, ковалях і поетах,
Вогонь почуттів не згоря
До світу, що в радісних метах
Живому життю довіря,
Де любі людині у злетах
І кінь, і пташина, й звіря!

Про автора

Діденко Василь Іванович народився 1937 року в місті Гуляйполі Запорізької області.

Навчався в Ширмівській середній школі на Вінниччині.

1954 року вступив до Київського державного університету на філологічний факультет (відділ української мови та літератури), який закінчив у 1959 році. Відтоді — на редакційній та літературній роботі.

Вийшли такі книги віршів: «Зацвітай, калино» («Радянський письменник», 1957 р.), «Під зорями ясними» («Радянський письменник», 1961 р.), «Заповітна земля» («Молодь», 1965 р.), «Степовичка» («Веселка», 1965 р.), «Дивосвіти любові» («Молодь», 1969 р.).

«Дзвонять конвалії» — нова книжка поета.

З М І С Т

В широкі гони, а не в гоники	3
Партії	4
Хай роки й накажуть світи	5
Україно моя	7
Криворіжжя	9
Зимове	11
Тут дід мій жив...	13
Не закрито двері засувом	15
Чернігів	17
Максим Рильський	19
Із потерпатими й видрами	21
Надія	22
Прикопено троліди	24
Лист матері	25
В зимовім лісі обліте	27
Грудень	28
Солодкий сон під житніми смиртами	29
В сад із поля саньми	30
Рясному снігові не досить	31
І розкітне ялинка	32
Ізнов на Україну приходить весна	34
Ніжно мовлене, а росах вимите	35
Іще імла вкриєє синя	36
Очеретів стрілки зелені	37
З голубої крихти льоду	38
Чому, прозора весно, плакати	39
Пружного вітру налято в гаї	41

Десь подівся пролісок	42
Не всі утречено ще козирі	44
Дзвонять конвалії	45
Дівчинка 3 ^о літа	46
Рибальська усмішка	48
Може, знову пісня вибрине	49
Сади Гуляйполя зі мною	51
Принеси мені з повір'я	52
Власти в конвалії, слухати гай	53
Соловейко	54
Є корені конвалій у бору	55
Гарбузи	56
Балада про подорожник	57
В бозацтво пишутися метаги	59
Не чути батькового «но»	60
Соняшники	61
Над бервистими роздоялями	62
Чи перебродив ти ліси	63
За твоїми дорогами, серпню гарячий	64
Отут колись був серцо відпочини	65
Там, за Дніпром, степова далина...	66
Черемха	67
Одців деревій на вечірній сіножаті	69
До тієї світлої криниці	71
Розпрозорену синь вересневого неба	73
Так, це осінь	74
Де ламка, тендітна папороть	75
Розливає тепла осінь	76
Гіллястий глід вінчє димну тиху	77
Весілля	78
Вже гаряче полум'я	79
Знов рудому бігти лису	80
Я у саду копав на зиму	81
Малюнок	82
Людині важко жити самотою	83
Із срібними авоськами	84

Пісня	. 86
Течуть у серці теплі кольори	. 88
Між рідних вулиць	. 89
Хилить зблука червоні	. 90
І знову за вереснем тихим	. 92
Про автора	93

ДИДЕНКО ВАСИЛИЙ ИВАНОВИЧ

Звонят ландышы

Стихи

(На украинском языке)

Художнє оформлення Р. Е. Безп'ятова
і Г. П. Філатова
Редактор Д. Г. Давидюк
Художній редактор Р. Ф. Ліпатов
Технічний редактор М. Л. Мелько
Коректор Н. Т. Пожуенко

Здано на виробництво 22.XI. 1971 р. Підписано до друку 27.I. 1972 р. БФ 30474. Формат 60×90^{1/32}. Умови друк. арк. З. Обл.-вид. арк. 1,82. Тираж 3500. Зам. 534. Ціна 20 коп. Папір друкарський № 1.

Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь». Київ, Пушкінська, 28.

Білоцерківська книжкова друкарня Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР,
вул. К. Маркса, 4.

ЗМІСТ

В широкі гони, а не в гоники	3
Партії	4
Хай роки й накажуть сміти	5
Україно моя	7
Криворіжжя	9
Зимове	11
Тут дід мій жив...	13
Не закрито двері засувом	15
Чернігів	17
Максим Рильський	19
Із потерпачами й видрами	21
Надія	22
Прикопано троліди	24
Лист матері	25
В зимовім лісі обліта	27
Грудень	28
Солодкий сон під житніми скіртами	29
В сад із поля саньми	30
Рисому снігові не досить	31
І розквітне ялинка	32
Ізнов на Україну приходить весна	34
Ніжно мовлене, а росах вимите	35
Іще імла вкриєс синя	36
Очеретів стрілки зелені	37
З голубої крихти льоду	38
Чому, прозоре весно, плакати	39
Пружного вітру налітто в гаї	41

20 коп.

